

Prv ý s o u d vyloučil k návrhu povinného podle § 251 čís. 6 ex. ř. z exekuce proti němu vedené psací stroj se stolkem a přístroje na účetnictví. Re k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: K osobnímu dalšímu provozování výroby dřevěného zboží není podle § 251 čís. 6 ex. ř. zapotřebí pro maloživnostníka psacího stroje se stolkem a přístroje pro účetnictví, ježto malý výrobce dřevěného zboží nemá možnosti takového předměty zařízení ve své živnosti účetně vyžítí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Při správném výkladu pojmu »maloživnostníka« nezáleží na počtu pomocných sil, jež se zaměstnávají v živnosti, jen zachová-li se povaha malé živnosti. Tu se ovšem mohou v živnostech naskytovati značné různosti. Výroba rámu na namontování provozovaná dlužníkem na venkově nepozbývá povahy malé živnosti tím, že se tak děje s několika pomocníky. Ani jejich počet v rozhodné době, když zabavení bylo vykonáno, ani zjištěný roční obrát neodnímají dlužníkovi povahu maloživnostníka, jenž sám při výrobě vypomáhá a k tomu ještě obstarává práce v kanceláři. Účelem ustanovení § 251 č. 6 ex. ř. jest zajistiti další provoz živnosti v dosavadním rozsahu s dosavadními prostředky, jak jest jich dnes třeba i v malých živnostech, aby byla zachována schopnost soutěže. Z exekuce jsou proto vyňaty nejen nezbytné předměty, nýbrž i ty, jichž jest zapotřebí k výhodnému provozu odpovídajícímu osobním poměrům dlužníkovým, při čemž nutno přihlédnouti k zvláštnostem příslušné živnosti. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, nutno připustiti, že k obstarávání nutné korespondence s dodavateli a zákazníky, jejichž počet byl udán na 20, a k zřízení potřebných průklepů a opisů pro vlastní potřebu v zájmu pořádku a přehlednosti a ke kontrole účetnictví berní správou jest zapotřebí i zabaveného psacího stroje s příslušným stolkem a přístroje na účetnictví.

Čís. 15569.

Předpisu § 51 knih. zák. jest použití i tam, kde jde o jiná práva než práva ryze zástavní.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1936, R I 1307/36.)

Prv ý s o u d vyhověl návrhu dlužníka Adama R-a a poddlužníka Jiřího R-a a povolil s obmezením § 51 knih. zák. vklad výmazu práva zpáteční koupě pro Adama R-a váznoucího. Re k u r s n í s o u d žádosti nevyhověl. D ů v o d y: Právo zpáteční koupě, o jehož výmaz bylo zažádáno, bylo usnesením krajského soudu zabaveno a bylo Adamu R-ovi jako zavázanému zakázáno zabaveným právem nakládati anebo právo toto zrušiti, zároveň pak bylo zakázáno poddlužníkovi Jiřímu R-ovi, aby na základě zabaveného práva konal nějaké platy. Prvý soud přes toto zabavení povolil vklad výmazu, ovšem s omezením § 51 knih. zák.,

pochybil však, neboť ustanovení § 51 knih. zák. se vztahuje podle doslovu jen na pohledávky (zástavní právo) a nemůže proto býti rozšiřováno obdobně na jiná knihovní práva zatížená zástavními právy. Nemohli tedy žadatelé Adam R. jako dlužník a Jiří R. jako poddlužník zabaveným právem podle knihovního stavu disponovati.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Názoru rekursního soudu, že ustanovení § 51 kn. zák. se vztahuje podle svého doslovu jen na pohledávky (zástavní právo) a nemůže proto býti rozšiřováno obdobně na jiná knihovní práva, zatížená zástavními právy, nelze přisvědčiti. Ustanovení § 51 knih. zák. není výjimečnou normou, nepřipouštějící obdobu; jest jen normou, která upravuje postup při výmazu zatížených hypotekárních pohledávek, a je přizpůsobena právní povaze podzástavy. Není proto doslov § 51 knih. zák. překážkou, aby zásady v něm obsažené nebylo použito i tam, kde jde o jiná v pozemkové knize zapsaná práva než práva ryze zástavní. Tímto způsobem výmazu není nijak dotčeno právo vymáhajícího věřitele.

Čís. 15570.

Majitel směnky, jenž svěří směnku domiciliátovi, zmocňuje ho tím, aby vydal směnku proti zaplacení směnečné částky směnečnému dlužníkovi; v takovém případě neodpovídá směnečný dlužník za to, že domiciliát neodvedl přijaté směnečné částky majiteli směnky.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1936, Rv I 2646/34.)

Žalovaný směnečný dlužník zaplatil směnečnou částku domiciliátovi směnky, jenž mu na to vydal směnku, kterou mu majitel směnky svěřil. Přijatou směnečnou valutu však domiciliát směnky majiteli směnky neodevzdal. První soud vyhověl žalobě majitele směnky proti směnečnému dlužníkovi (akceptantovi) na zaplacení dluhu, jež mu ze směnky dluhoval, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Šlo o domicilovanou směnku s vyplněným domicilem, tedy o směnku s udáním osoby, která má v domicilu zaplatiti směnku v den splatnosti (§ 22 sm. zák.). Tato osoba je plnomocníkem akceptanta, aby platila jako jeho orgán. Právní význam domicilování záleží v tom, že směnka musí býti presentována k placení domiciliátovi. Podle tvrzení žalobce byla sporná směnka svěřena domiciliátce. Svěření toto mohlo se státi jen majitelem směnky, za samozřejmého dalšího poukazu domiciliátce, aby ta svěřenou směnku při jejím proplacení směnečnému dlužníkovi